

Marek 6,33-40

Apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všechno, co činili a učili. Řekl jim: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. Mnozí spatřili, jak odjíždějí, a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem. Když už čas pokročil, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a je už pozdě. Propuť je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic nakoupit něco k jídlu.“ Odpověděl jim: „Dejte vy jim jíst!“ Řekli mu: „Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?“ Zeptal se jich: „Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!“ Když to zjistili, řekli: „Pět, a dvě ryby.“ Přikázal jim, aby všechny rozsadili po skupinách na zelený trávník. Rozložili se tam oddíl za oddílem stokrát po padesáti. Potom vzal Ježíš těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům, aby je lidu předkládali. Také ty dvě ryby rozdělil všem. A jedli všichni a nasýtli se; a ještě sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů i ryb. Těch, kteří jedli chleby, bylo pět tisíc mužů.

Milé SaB, blížící se léto opět slibuje čas dovolených a odpočinku, příležitostí změnit alespoň na chvíli jindy vysilující životní rytmus. A tak jsme snad nepřeslechli, že pozváním k odpočinku začíná náš Pán i dnešní příběh: *Pojďte, a dejte si pauzu. Aspoň na chvíli si odpočiňte.* Snad za to můžeme být vděční stejně jako učedníci. Ti se podle evangelistova vyprávění vrátili z cest, které nebyly žádnou dovolenou, po celý čas totiž vyřizovali evangelium o Božím království (a pěkně se v té věci nadřeli). Teď si mají dát pauzu a odpočinout si.

Ježíš chce být nablízku i takto, především těm, kdo k němu přicházejí: *Pojďte, odpočiňte si.* Zakuste právě u mne, že život žitý jako život víry není jen neutuchající dřina, nekonečná práce. Dejte si pauzu.

Nečteme, který den to říkal, ale pokud si tohle pozvání spojíme s dnešním dnem, dnem nedělním, najde ta neděle překvapivě občerstvující obsah: Dnes se nedělá, protože nám náš Pán dává pauzu.

Ovšem, dát si pauzu na Ježíšovo pozvání, neznamená prostě vypnout mozek a tělo a pěstovat pohodu podle svého gusta. Znamená to i při tom odpočinku Ježíše následovat, naslouchat mu – právě o to pozorněji, že se sami nemusíme zabývat ničím jiným, že jsme směli přestat zabývat se svými záležitostmi.

Pak třeba zjistíme, že nás při tom odpočinku Ježíš nezavedl do žádné skleníkové samoty. Ano, chtěl být s učedníky mimo, hodně stranou běžného provozu, daleko od hlučícího davu – ale skončilo to tak, jako kdybyste si vyjeli na Sázavu, místo kdysi jak stvořené pro mnichy a poustevníky, a po příjezdu zjistili, že místo liduprázdného klášterního ústraní vás obklopuje dav turistů a vodáků.

Davy ze všech okolních městeček však na ono místo nepřivedly přírodní krásy, byla to přece jen pustina, místo k životu nevhodné.

Přitáhly je jiné krásy: Ježíšovo kázání o Božím království. Tohle evangelium na ně působilo účinněji, než kampaně kdovíjakých cestovek. Evangelista neříká, proč tam všichni přišli, jestli s vírou, nebo jen touhou vidět nějaký zázrak. Jestli chtěli slyšet Ježíšovo kázání, nebo být prostě jen "in", když se tuhle sezónu o Ježíšovi tolik mluví. Evangelista říká, co na to Ježíš:

Bylo mu jich líto. Byl pohnut milosrdenstvím, tím výsostně Božím pohnutím – neboť byli jak ovce bez pastýře. My bychom se z toho možná předčasně radovali: Koukejte, jak se za Ježíšem hrnou tisícové zástupy, to by byl zas jednou plný kostel... Ježíše, toho jímá soucit. Soucit se zbědovaností těch, kdo se za ním (a jeho učedníky) sběhli. Ten shromážděný dav, který z osamělého a pustého místa (vhodného k rekreaci Ježíše a jeho učedníků) udělal místo veřejné a důvod k nové práci – ten dav vidí jako dav ovcí, které neví, kudy kam a kudy dál. Jak stádo které neví, jak na pastvy zelené a k vodám tichým; stádo vydané napospas škůdcům a dravcům, stádo, kde silnější možná začnou za chvíli ušlapávat slabší.

Ježíš je hnut milosrdenstvím, a proto si nenárokují zasloužený odpočinek, ale **vyučuje**. Vypráví příběhy o Božím milosrdenství a o tom, že uprostřed lidských životů to milosrdenství pracuje. Třeba právě tak, že ukazuje cestu dál těm, kdo se cítí jako ovce bez pastýře. Že tvoří příležitosti, kdy smíme spočinout a zjistit, že zajištění života nespočívá především na naší práci a vynalézavosti. Že škůdcům a dravcům zatínají tpece Boží soudy a že Bůh, Bůh Izraele, jemuž Ježíš říká Otče, bité a ušlapané pozvedá a vede je k vodám tichým a na pastviny zelené. Ježíš pracuje, a my – učedníci pozvaní k odpočinutí – smíme vnímat, že jeho práce pro Boží království a pro lidi nepřestává, ani když nás pozval slavit odpočinek.

Příznačné je, že to jako učedníci často nedovedeme vnímat. Nedokážeme nechat jen zaznívat Ježíšovým slovům, a nechat působit jejich sílu, či krásu (krásu a sílu určenou k re-kreaci celé Boží kreace, k znovu-stvoření všeho tvorstva). *Už dost, Ježíši,* přicházejí učedníci. Už je moc hodin, už to trvá moc dlouho.

Udělej si pauzu. Přestaň, odpočiň si, a nech lidi ať si dojdou na nákupy. Vždyť tady už všichni musejí umírat hladu.

Zvláštní je, že Ježíš neokřiknul. Místo toho jim přikázal: *Dejte jim jíst VY.* Nechme stranou, že učedníci to pochopili jako výzvu, ať vezmou tašky a jdou na nákup. Ten Ježíšův příkaz *DEJTE JIM JÍST VY* a jeho pokračování, *JEN SE PODÍVEJTE, KOLIK TOHO JE*, naznačuje: Církev, která pozorně naslouchá, když zní evangelium o Božím království, ta toho má daleko víc, než se na první pohled zdá.

Životodárné bohatství, o něž se smíme dělit s potřebnými i náhodnými příchozími, bohatství církve, bohatství sboru učedníků, to netvoříme sami. To není výsledek naší práce,

to je dar, který se tvoří a množí, když zní Ježíšovo slovo. Když necháme znít evangelium jako slovo síly, naděje, darované útěchy i soudu, pro ovce bez pastýře.

Jen se podívejte, kolik toho je. Jen se podívejte, smíte odpočívat, a sledovat, jak se činil a činí váš Pán. Pak teprve nastane čas pro pravou učednickou práci, pro službu, která roznáší z bohatství, vytvořeného Ježíšovým slovem. Neboť Ježíšovo vyučování skutečně celý ten převelký dav shromažďuje, a dává mu směr a cíl. Vede ho směrem k mesiášské svobodě, tak jako kdysi vedl pouští Izrael Mojžíš do zaslíbené země. Jako pastýř dobrý vede své stádo na pastvy zelené (jak evangelista zdůrazní tou na první poslech nepatřičnou poznámkou, že, kde se vzalo, tu se vzalo, ocitli se na místě plném zelené trávy). A tam je rozesadí a z pěti chlebů a dvou ryb vystrojí hody Božího království. Království, kde je pro každého místa dost. Království, s nímž přichází nasycení hladu a žízně po životě i po spravedlnosti. Království, které sytí hlad zástupů, ale také přemáhá bezradnost učedníků. Království, díky kterému se obživující síla milosrdenství Hospodinova šíří a pracuje jako v nebi, tak i na zemi.

My to smíme poslouchat, když nás Vzkříšený Pán zve, abychom slavili den odpočinku. Smíme to slyšet jako příběh plný podivuhodné moci a krásy. Jako příběh, který dosvědčuje: takovou sílu má blízkost mesiášského odpočinku. Ale také jsme zváni to smíme chutnat, jako porci chleba od toho, který i nás zve sledovat, jak bere chleba, vzdává za něj díky, láme ho a rozdává a říká, vezměte jezte.

Víte, ono nám to může připadat stejně málo, nebo ještě míň, než tehdy učedníkům pět chlebových placek a dvě sušené ryby pro ten pětitisícový dav. Tohle stačí pro všechny? ----

Tohle stačí pro všechny, protože je to ovoce práce pro Boží království. Práce, kterou nezastali a nezastanou učedníci, ale kterou zastal Kristus. A my z ní smíme rozdávat druhým, a ještě přitom i dostatečně sytit svůj vlastní hlad. Amen.

Mk 6,30-44 Salvátor 11.6.23

Píseň 393,1 (Od věků Bůh)

In: Vězte, že Hospodin jest Bůh; on učinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho. Vcházejte do bran jeho s díkčiněním, a do síní jeho s chvalami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu jeho. Nebo dobrý jest Hospodin, na věky milosrdenství jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho. AMEN (Ž 100,3-5)

Píseň: NEZ 121 (nápěv 171)

Modlitba:

Náš Pane, vděčně se tento den rozpomínáme: ať to s námi i tímto světem vypadá jakkoli, tvoje dílo nemůže nic zmařit. Ano, my zůstáváme lhostejní nebo nechápaví, jindy nás sráží vlastní bezradnost. Tvoje království nám připadá na hony vzdálené. Nedokážeme důvěřovat vládě tvé svobody, pravdy, milosrdenství a spravedlnosti. A náš svět jakoby navěky opanovala hamižnost, beznadějí a pýcha., Ale tys nás neshromáždil proto, abychom jen nařikali a stěžovali si, ale abychom uslyšeli o tvém díle, o blízkosti tvého Kí. Slovo evangelia ať i v nás vzbudí nové doufání. Stvoř i nám důvěru, která nejdřív počítá s tvou láskou a věrností. AMEN

1. čtení 1 Kr 17,1-16

Píseň NEZ 731 (Dům na písku)

kázání

Píseň EZ-S 553 (Můj Pane, srdcem tě i rty)

Ohlášení

Přímluvy

Otče náš

Poslání Mt 6,31-33

Požehnání (2 J 3)

Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.

Píseň 716 (Z tvé ruky)